

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

עין משפט
נר מצוה

בב א"ר מ"ד פ"ד מה' ק"ט ה"ג א פתח ע"פ מ"ט ט"ז א"ר פ"ט פ"ג
כ"ד ב מ"ד פ"ד מה' תפילין ה"ג יג ופ"ד מה' לילית ה"ג ט פתח ע"פ ד"ק ט"ז א"ר פ"ט פ"ג
כ"ד ב מ"ד פ"ד מה' תפילין ה"ג יג ופ"ד מה' לילית ה"ג ט פתח ע"פ ד"ק ט"ז א"ר פ"ט פ"ג
כ"ד ב מ"ד פ"ד מה' תפילין ה"ג יג ופ"ד מה' לילית ה"ג ט פתח ע"פ ד"ק ט"ז א"ר פ"ט פ"ג

מוסף רש"י

חתן פטור מקריית שמע. קריאת שמע שחזרו המהנים והו ק"ט שלל משהו. אבל ק"ט של שמירת וערבת חייב והפסד עמי יד אהרה ח"ב פ"ג ב. חזרו ט"ו חסו ור"ג. אם לא עשה מעשה. פירוש משום דערך נמשכת בעילת מנהו אבל אם כולל חייב בבל המצות. אמר רבא. תורה. א"ר. שטרד נפשו בנרות א"ר. ויזון שגאמר בהן פאר. ויזון דבט פאר ואלו מחולל נפשו נפטר אין זה פאר (שם) א"ר ואלו לא פטר וישתפך פאר מלא עמתי שמיא אבל מוכח ב"ה. המפ"ס מתקן. מורסא. קריאת שמע (שם) א"ר. א"ר לעשות לה פה. נוספת לעשות לה פה. מ"ד. מי הכי אם מ"ד. נוספת לעשות לה פה. ע"פ. דמקח לה פתח. חייב. משום דנה פתח א"ר משום מקח. כל מה לי לתקן מה לי לתקן כלו (שם) א"ר. ואם להוציא ממנה ליהוד. על עכ"פ וא"ר משום אם משום ומקום מ"ד (שם) מלאכה שאינה ליהוד גופיה ה"ל. שפחה היא המלאכה והי אין ליהודי כלל פתח ממש (שם) א"ר.

מאי קמ"ט. במאי דנקט עד מולאי שנת דלענין רלוסיס ליכא למימר כדפרישית: **מאי** לאו דטרירי דבני אמיבעל. הכא ליכא לנשווי לבר משבת דלעיל דא"כ אינו פטור עד מולאי שנת וקא משוית ליה למתא טועה דפטר ליה עד מולאי שנת אבל לעיל אפילו כי אמרינן לבר משבת ולא מני למיבעל בשבת מכל מקום דוקא נקט עד מולאי שנת משום דעד למולאי שנת מולין נדס בחוליס היכא דעבר ובעל: **והא** אטר ר' אבא אבא חייב בכ"ז הסעות כו'. ואזני סגד דטרירא דליכא מלוה כלל מחייב אבל טרירא דלא מני בעיל תשיב טרירא דמלוה כיון שטרוד נמה שאינו יכול לעשות מלוה:

הוי"ן מן ההפ"סין שאמ"ר בהן פאר. ואמרינן בפרק נתרם דמועד קטן (דף ע"ג.) מלמחר ליה רחמנא ליחוקאל פלךך חנוט עליך לנכי דלעלמא אסור ובקונטרס דמי שגאמר בהן פאר ואלו מעולל בעפר קרו ורשאו היינו לתן טעם דלא יליף שאר מלוה מתפילין ור"מ ומאי שנת לנכי דלעלמא אסור דדוקא ליחוקאל נאמר ולא לשאר אגליס ונכי תלמוד מורה ילפינן שאר אגליס מיחוקאל למרינן (שם) אבל אסור בתלמוד מורה מלמחר ליה רחמנא ליחוקאל האנק דוס יש וומר דלאסור גמרינן דמדאקר רחמנא ליחוקאל ל"כע נמי אסור אבל להמיר לא גמרינן דליה חוריה למשרי תתא: **וה"נ** תנאי כי הני תנאי. א"ר: דפליגי תנאי כהדיא כהכי מכל מקום דמיק א"ר לעיל דחשיב טרירא דמלוה הא דלא מני בעיל דיתחא ליה לאוקומי מתני' כשחולל דאסור לבעול ומוקי נמי פלוגתא דנרייתא אי חשיב טרירא הא דלא מני בעיל ק"י לאוקומי כשחולל כל מה סיטול: **לא** כה"ל דלפ"י בבב"איש שאין בקיאין בהב"יה. פירוש אינו פסיק רישיה דכל העולם אינן כמו נבליים אלא נקיאין הן הילכך שרי להו למיבעל ובלגד שלא ימטנו לבעול בעילה גמורה ופריך א"ר שן טורד למה פירוש בשבת אמאי פטר ליה כשלמא בחול איכא טרירא לפי שמתכוין לבעול בעילה גמורה ופ' לנבליין יש טרירא לבעול בעילה גמורה כדלמחר בפרק שני דנרכות (דף טו.) ושם דר"ג היה פטור ומחמיר על עמלו א"ר דבקי היה נבלי אבל בשבת שאינו מתכוין לבעול בעילה גמורה טורד למה ומשני לשאינו נקי פי' לפי שאינו נקי בשבת ק"ש דלפ"י הנבליין בשבת מעשה קודם מעשה יראים שלא יהיו נבליין הילכך טרודים כולם: **ר"ב** בקיאין הן. וכל חד וחד מספקין ליה ברוב וכולם מותרים משמע הכא דרובן בקיאין בהב"יה ור"מ דלמרינן כ"פ"ד דהגיגה (דף ד.) ושם בחולה שעיברה מנהו להכונה כגון שדקוה על פי חבית ולא היה ריחה נודף מי חיישין לדשמואל דאמר יכולי לבעול כמה בעילות נלא דם או דלמא כחמנטי עיברה ומסיק דשמואל לא שכיח ובפרק נתרם דנדה (דף סד.) ושם נמי קאמר שאני שמואל דרכ גובריה הוא והא אמרינן לבר דרוב בקיאין הן ו"ל דשמואל היה יכול לבעול בעילה גמורה כהיא דהגיגה ליכא למיחש בהב"יה אלא לדשמואל: **אלא** טעמה שושבינן דבה ספא א"ר. פי' כקונטרס כיון שכן בקיאין לבעול נלא דם שמה יטה והיא לא חסוק אדעתא שהטה ומשני דשושבינן ומפיה הם שאם לא יטה ויבעול בעילה גמורה ויאבד המפה ואם יטה ויאמר שלא מלא לה בחוליס יטולה לומר עדיין בחולה אני וקשה לר"י דאינו מתרן ממה שהקשה לו דהוי ליה לשני דמקא אדעתא לומר עדיין בחולה אני ויעקר המירוק חסר מן הפסד ונראה לר"י דדוקא משנת קא פריך דמפה ושושבינן למה דלר"י לבעול בעילה דמעשה ככל יוס שמשון שושבינן אפילו בשבת שמה יארע שלא יטה ויבעול בעילה גמורה ויאבד דם בחוליס והיא דומיא דטורד למה דפריך נמי משבת: **א"ר** לעשות א"ר פה חייב. דפחה זה עשיה להכניס ולהוציא איר והלויא ליה: **והא** להוציא סמנה א"ר פטור. בפרק שמונה שר"ס (שם דף ק.) ושם מוקמינן לה כרבי שמעון וסלקא דעמיא דרבי אמי דמוציא מדין מיקד פקיד ולדס הוא נר"ך ואלו לפתח ואפ"ה אסר שמואל כרבי שמעון דהוי מלאכה שאינה לריכה לגופה פריך דמפס מורסא די היכי דלהוציא ממנה ליה פטור וקיימא לן דפטור מוכרי כיון דאינו נר"ך לפתח א"ר עג גז דשאר מלאכה שאינה לריכה לגופה פטור אבל אסור כמורסא שרי משום דער הכא נמי משום מלוה הוי לן למשרי ועוד אפילו שרינן משום דער טפי משום מלוה כדפריש ר"מ לעיל פריך שפיר דהכא דהוי פסיק רישיה לענין פתח אי לאו משום דער היה אסור אבל נ"י

מאי לאו. הך ארבעה לילות עד מולאי שנת דקמי להי מני להו דאי לא בעל בעילה גמורה מני למיבעל וכל דם שהוא מולאי ממיד ובהערתומו הוו דם בחוליס ושמשון מינה נמי דומחר לבעול בחבורה בשבת: **והא** ארבעה לילות עד מולאי שנת קמי. ולא משכחת ליה לבר משבת דהא ברביעי ימא יש כאן לילי חמישי ושני ושבת ומולאי שנת: **אי** כשבעל. ולא אמא לאורוי לן אלא הימר דם בחוליס האי דנקט עד מולאי שנת מאי קמ"ל ימני ומנין לה ארבעה לילות על כרחך משום בעילת שבת נקט לה: **שמשיר** מלא ליה. האי דפטר ליה מק"ש בגליי שנת מולאי דטרירא בחולה דבעי למיבעל והעוסק בחולה פטור מן המלוה: **דערירי** דלא בעל. מנטער שלא בעל: **משום דטרירי** פטור. בחמיה ומשום דערירי מחחר שאינו מחשב לעסקו בחמיה: **שנאמר** כהן פאר. פלךך חנוט עליך (יחוקאל דו) ואלו מעולל בעפר קרו ורשאו וזין זו פאר לתפילין: **אלא** אטר רבא. דהאי לא מניא לתרוצי הא דחתן פטור מק"ש משום דלא מני בעיל דל"כ לא הוה פטור דהא לא טריר דבכר מלוה: **פאר** היא. בעילת חבורה בשבת ומאן דאסר לבעול בשבת כמנאי אמרה לשמעמיה דאיכא מנא חמרינא דאסר למיבעל דמנא חדא (ט.) פטור. מקרית שמע: **שלישי** חייב. בשבת הוא ואסור לבעול: **ואזני** אמר לך הך מנאי נמי בעיררא פליגי והאי דפטר ליה מק"ש לאו משום דשרי למיבעל אלא קסבר מהנטער עבר של מלוה פטור מקריאת שמע ולא דמי לאלו דטרירא עיררא דרשות שאין עברו מלוה א"ר: **שמשיר** א"ר שחילתו מלוה ומאן דמחייב עבר טרירא לאו פטר (ו) ורבא אמר דמותר לבעול פליגי והני מנאי כהני מנאי: **כשהיי**. שמשון לנדין ואין מולאיס דם: **א"ר** כן. דבב"איש: **טורד** למה. מהו טרודו להפטר מק"ש: **בקי** מוסר. לבעול בשבת דלא פסיק רישיה ולא ימות הוא: **רוז** נקיאין הן. הילכך סתמא לאו פסיק רישיה ולא ימות הוא: **שושבינן** למה. מחחר שיש נקיאין לבעול נלא דם הא דמנא לקמן (דף יג.) היו מעמידין להן שני שושבינן אחד לו ואחד לה כדי למשמש את החתן ואת הכלה כלומר לנקר אתריסם שלא ינהגו בה מפה למה. לברר את החוליס. וליטעמיין ל"ג אלא ה"ג שושבינן למה מפה למה: **אמר** ליה **שמה** יראה ויאבד. שמה לא יטה ויוליא דם ויאבדנו ויאמר לא מלאמי דם דאילו בהב"יה אם נא לטעון תאמר לו עדיין בחולה אני: **המפ"ס** מורסא. הפוחה פה נפשו שקורין קל"ג: **א"ר** לעשות לה פה. שמתכוין ליפוחה ולהיות לה פתח זה ליום מחר: **חייב**. שהוא מתקן פתח ומייב משום בונה דלשכתן כנין כבעלי חיים דכתיב וכן את הללע (בראשית ג.) פטור

מאי לאו דאי לא בעל מצי בעיל אפילו בשבת אמר רבא לא לבר משבת אמר ליה אב"י והא עד מוצאי שבת ארבעה לילות קמינן אלא אמר רבא כשבעל אי כשבעל מאי קמ"ל קמ"ל דשרי למיבעל בשבת כדשמואל דאמר שמואל פ"ה פירצה דחוקה מותר ליכנס בה בשבת ואע"פ שמשיר צרורות מתיב רב יוסף פ"ה התן פטור מקרית שמע לילה הראשון עד מוצאי שבת אם לא עשה מעשה מאי לאו דטרירי דבני למיבעל אמר ליה אב"י לא דטרירי דלא בעיל אמר ליה רבא ומשום טרירא פטור אלא מועתה טבעה ספינתו כים הכי נמי דפטור וכי תימא ה"נ והאמר רבי אבא בר זבדא אמר רב א"ר אבא חייב בכל המצות האמורות בתורה הוי"ן מן ההפ"סין שנא' בהן יפאר אלא אמר רבא תנאי היא דתנא חדא אם לא עשה מעשה בראשון פטור אף בשני בשני פטור אף בשלישי ותניא איך ראשון ושני פטור שלישי חייב ואב"י התם נמי כמירדא פליגי והני תנאי כי הני תנאי דתניא הכונס את הבתולה לא יבעול בתחלה בשבת וחכמים מתירין מ"מאן חכמים אמר רבה רבה ריש שמעון היא דאמר דבר שאין מתכוין מותר אמר ליה אב"י והא מודה ר' שמעון בפסיק רישיה ולא ימות אמר ליה לא כהללו בבליים שאין בקיאין בהב"יה אלא יש בקיאין בהב"יה א"ר טורד למה לשאינו בקי יאמרו בקי מותר שאינו בקי אסור רוב בקיאין הן אמר ליה רבא בר רב חנן אמר אב"י אלא מעתה שושבינן למה מפה למה א"ר התם שמה יראה ויאבד מתיב רבי אמי פ"ה המפ"ס מורסא בשבת אם לעשות לה פה חייב ואם להוציא ממנה ליהוד פטור

מסורת הש"ס

(א) מהו דם. (ב) נכנסת טו. (ג) כנסת לה. (ד) נכנסת י"א. טו. מתיק טו. ע"ש (שבתות ע"ש) ונעליך תשים (ש"ז.) (ז) ונעליך פה. (ח) (על ה' ו' ו'.) (ט) שנת קי. וס' פקיות פ"ג מ"ה. (י) זיל כהנלחתי. ע"כ. (יא) נ"י כ"י.

תורה אור השלם

1. האנק דם פתח אבל לא תעשה פארך חבוש עליך ותעליך תשים ברובלך ולא תעשה על שפם ולדס אנשים לא תאכל: יחוקאל כו י"י

גליון הש"ס

רש"י דיה חייב וכו' ראשון בין בב"ה. שנת לה ע"ה:

לעני רש"י

קל"ג. פתיחה.